

Arrest

nr. 118 241 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Afghaanse nationaliteit, geboren te Anar Botai Dalili op 26 maart 1997. Uit het EUODAC-verslag van 15 februari 2013 bleek dat verzoekers vingerafdrucken op 8 augustus 2012 in Oostenrijk zijn genomen en verzoeker een asielaanvraag in Oostenrijk had ingediend.

Op 26 februari 2013 heeft België aan Oostenrijk de terugname gevraagd van verzoeker overeenkomstig artikel 16.1.C van de Dublin-verordening. De Oostenrijkse autoriteiten hebben op 27 februari 2013 uitdrukkelijk ingestemd met het verzoek tot terugname.

Op 18 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing houdende de weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*), maar met bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

1.2. De bestreden beslissing is de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en werd op 18 maart 2013 aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten H. A. D. (alias AT: H. A. D.)
geboren te Anar Botai Dalili , op (in) 26.03.1997 (Alias BE: 31.12.1998 – alias AT: 01.01.1998)
van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 20.09.2012 is aangekomen in België. Eén dag later, op 21.09.2012, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afgaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “Anar Botai Dalili” op 31.12.1998. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 21.09.2012 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 21.09.2012 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. Op 24.12.2012 werd betrokkene toegewezen aan een voogd en de DVZ werd hiervan op 21.12.2012 per fax van op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 15.02.2013 blijkt dat betrokkene in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd en de Oostenrijkse autoriteiten hebben op datum van 28.02.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor op de DVZ van 15.02.2013 dat hij drie maanden eerder vanuit Afghanistan per auto en te voet naar Iran gereisd zou zijn waar hij gedurende een tiental dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per auto naar Turkije gereisd zijn waar hij gedurende twintig dagen verbleven zou hebben om vervolgens per boot naar Griekenland te reizen waar hij gedurende dertig dagen verbleven zou hebben alvorens per vrachtwagen naar Italië te reizen. Vanuit Italië zou betrokkene verder gereisd zijn naar Frankrijk per auto om vervolgens vanuit Frankrijk per bus naar België te reizen waar betrokkene op 20.09.2011 zou zijn aangekomen. Rekening houdende met de gegevens uit het Eurodacverslag waaruit blijkt dat betrokkene eerder asiel aanvroeg in Oostenrijk werd een bijkomend gehoor gehouden met betrokkene. Betrokkene verklaarde tijdens dit gehoor op 21.02.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België was en dat hij eerder nergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met het resultaat van het Eurodacverslag van 15.02.2013 waaruit blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken door de Oostenrijkse autoriteiten een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. Betrokkene verklaarde vervolgens dat zijn vingerafdrukken genomen werden aan de grens met Griekenland en dat hij zich niet kan herinneren dat hij ook in Oostenrijk geweest is. Betrokkene stelde dat hij niet wist wat vingerafdrukken waren voor hij vertrok uit Afghanistan. Betrokkene verklaarde verder dat hij drie maanden eerder vanuit Afghanistan per minibus en te voet naar Iran gereisd zou zijn waar hij gedurende een tiental dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per auto's en te voet naar Turkije gereisd zijn waar hij gedurende een tweetal dagen verbleven zou hebben om vervolgens per auto, bus en boot naar Griekenland te reizen waar hij gedurende één maand verbleven zou hebben alvorens per vrachtwagen naar Italië te reizen. Vanuit Italië zou betrokkene na één dag verder gereisd zijn naar Frankrijk per auto om vervolgens na enkele uren vanuit Frankrijk per bus naar België te reizen waar betrokkene op 20.09.2011 zou zijn aangekomen aan hij één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van het Eurodacverslag van 15.02.2013 en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) waarbij de behandeling van het asielerzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielerzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 26.02.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de

Dublin-II-Verordening aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd. De Oostenrijkse autoriteiten lieten op 28.02.2013 weten het verzoek tot terugname van betrokkene in te willigen op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene aangaande zijn verklaarde leeftijd te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde geboren te zijn in 1377. Betrokkene werd op basis daarvan geregistreerd als niet-begeleide minderjarige met geboortedatum 31.12.1998. De DVZ uitte op 21.09.2012 twijfels omtrent de opgegeven leeftijd van betrokkene. Op 25.09.2012 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie gelegen te 1120 Neder-over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten dient te worden dat betrokkene op 25.09.2012 een leeftijd heeft van minder dan 18 jaar waarbij de leeftijd ongeveer 16,5 jaar bedraagt met een standaardafwijking van 1 jaar maar dat betrokkene wel ouder is dan zijn verklaarde leeftijd. Het door betrokkene verklaarde geboortjaar wordt dan ook niet in aanmerking genomen. Op basis van het voorgaande stelde de Dienst Voogdij de verklaarde geboortedatum bij naar 26.03.1997. Het gegeven dat betrokkene een Taskara neerlegt die stelt dat hij volgens zijn uiterlijk op 17.06.2012 14 jaar zou zijn, wijzigt niets aan het voorgaande. Uit informatie waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd blijkt immers dat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zowel originele als vervalste documenten.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op de vraag of er redenen zijn die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten die een verzet tegen een terugkeer naar Oostenrijk zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij niet naar Oostenrijk wil omdat hij daar nooit geweest zou zijn. Vooreerst blijkt uit de resultaten van het Eurodac-verslag van 15.02.2013 het tegenovergestelde. Dat betrokkene bovendien niet zou weten dat zijn vingerafdrukken in Oostenrijk zouden zijn genomen, is bovendien niet als aannemelijk te beschouwen aangezien betrokkene zelf verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Griekenland aan de grens werden genomen zodat het niet geloofwaardig dat betrokkene vervolgens niet zou weten dat zijn vingerafdrukken nadien nogmaals elders zouden zijn genomen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk, met name omdat hij er nooit geweest zou zijn, geen verband houden redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten. Derhalve is deze aangehaalde reden niet gerechtvaardig(d) om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Oostenrijkse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Oostenrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Oostenrijkse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het

land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – Austria & Country Reports on Human Rights Practices for 2011 – AUSTRIA ; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2012) kan bovendien niet worden opgemaakt dat Oostenrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De Oostenrijkse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Met betrekking tot de vraag of er specifieke redenen zijn waarom betrokkene precies in België een asielaanvraag wil indienen, verklaarde betrokkene dat de smokkelaar hem naar België bracht (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van de smokkelaar van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel zou moeten vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat de smokkelaar hem naar België gebracht zou hebben.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 36). Betrokkene verklaarde verder dat hij een broer van hem, Imam Ali, een jaar geleden vertrokken zou zijn naar Europa maar dat hij niet weet naar waar of waar hij zou zijn (DVZ, vraag 37). Op basis van het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve dan ook niet aan de orde.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat deze "ok" is (DVZ, vraag 39). Er zijn derhalve geen concrete elementen in het administratief van betrokkene voorhanden waaruit zou blijken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Oostenrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Oostenrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 4, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 6 en art. 16.1.c van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten op de luchthaven van Wenen.

Een terugkeer naar Oostenrijk kan door onze diensten worden georganiseerd. De Oostenrijkse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Oostenrijk - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties – in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

1.3. Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 6 van de DUBLIN II verordening (VERORDENING (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend), artikel 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980”.

2.1.1. Verzoeker stelt als volgt: “Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoekende partijen ingediende asielaanvraag en besloot dat België niet bevoegd was om de aanvraag van verzoeker te behandelen.

Doordat artikel 6 DUBLIN II een absolute bevoegdheidstoewijzing onderschrijft voor niet begeleide minderjarige asielzoekers

Doordat DVZ deze wettelijke bepaling met rechtstreekse werking niet naleeft en niet motiveert. Terwijl België bevoegd is om de asielaanvraag van verzoeker te beoordelen.

MOTIVERING:

Artikel 6 (...)

“Dat er op absolute wijze werd vastgesteld middels de verordening dat verzoeker asiel indiende in België en dus gerechtigd is om zijn asielaanvraag te laten behandelen door de lidstaat alwaar hij zijn asielaanvraag heeft ingediend.

Er kan niet ontkend worden dat verzoeker op 21/09/2012 asiel heeft ingediend in België. Dat dit ook blijkt uit de bijlage 26 quater.

Dat middels duidelijke bepaling van artikel 6 van de DUBLIN II verordening België dan ook bevoegd is.

Dat er bovendien een schending is van de motiveringsverplichting aangezien er geen enkele melding is van deze wettelijke grondslag;

Dat de Verordening bovendien directe werking heeft verkregen gelet op haar duidelijke bepalingen en het verloop van de termijnen. Bovendien moet verzoeker onderlijnen geen formele asielaanvraag te hebben ingediend in Oostenrijk en dus dat Oostenrijk niet kan aanzien worden als bevoegd land in de zin van artikel 6 Dublin II of andere bepaling.

Ook dit middel is derhalve ernstig voldoende om de schorsing uit te spreken bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoekers zullen de procedure ten gronde indienen en de middelen ten gronde desgevallend bijkomend uitwerken nadat prima facie de gegrondheid in huidige procedure is gebleken”.

2.1.2. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat de Oostenrijkse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en dat hij derhalve niet in het kader van deze aanvraag in België kan verblijven. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker duidelijk inzicht heeft in deze regelgeving.

Voorts licht de bestreden beslissing toe waarom geen gebruik dient te worden gemaakt van de discretionaire bevoegdheid die de mogelijkheid biedt om de asielaanvraag van verzoeker door de Belgische asielinstantie te laten behandelen.

De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3. Waar verzoeker voor het overige inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.4. Verzoeker stelt verkeerdelijk *“Dat middels duidelijke bepaling van artikel 6 van de DUBLIN II verordening België dan ook bevoegd is”*.

Immers artikel 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) luidt: *“Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar een lid van zijn gezin zich wettig ophoudt, mits dit in het belang van de minderjarige is.*

Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend” (thans artikel 8 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (verder: Dublin III Verordening)).

Verzoeker heeft eerst in Oostenrijk een asielverzoek ingediend (zie artikel 5.2 van de Dublin II verordening nu artikel 7.2 van de Dublin III Verordening). Verzoeker kan ook in het verzoekschrift ontkennen dat hij in Oostenrijk een asielaanvraag indiende, doch hij weerlegt de in de bestreden beslissing uitvoerige motivering niet waar wordt gesteld dat de bevindingen gesteund zijn op de afname van verzoekers vingerafdrukken in Oostenrijk, dat verzoeker een tweede keer werd uitgenodigd om hem hiermee te confronteren en dat verzoekers verklaringen over zijn vingerafdrukken niet geloofwaardig zijn met name *“[d]at betrokkene bovendien niet zou weten dat zijn vingerafdrukken in Oostenrijk zouden zijn genomen, is bovendien niet als aannemelijk te beschouwen aangezien betrokkene zelf verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Griekenland aan de grens werden genomen zodat het niet geloofwaardig dat betrokkene vervolgens niet zou weten dat zijn vingerafdrukken nadien nogmaals elders zouden zijn genomen.”* Ook de Oostenrijkse autoriteiten bevestigen dat zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag : *“Op basis van het Eurodacverslag van 15.02.2013 en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 26.02.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd. De Oostenrijkse autoriteiten lieten op 28.02.2013 weten het verzoek tot terugname van betrokkene in te willigen op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.”*

Verzoekers betoog mist juridische grondslag.

2.1.5. Het eerste middel is het ongegrond

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan *“van artikel 17 van de DUBLIN II verordening (VERORDENING (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend), artikel 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980”*.

Verzoeker betoogt als volgt: *“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoekende partijen ingediende asielaanvraag en besloot dat België niet bevoegd was om de aanvraag van verzoeker te behandelen.*

Doordat artikel 17 DUBLIN II een duidelijke termijn oplegt waarbinnen overname kan gevraagd worden aan een derde land welke bevoegd zou zijn.

Doordat DVZ deze wettelijke termijn liet verstrijken zonder overname te vragen, België bevoegd is geworden op basis van artikel 17 Dublin II om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen.

Terwijl België bevoegd is om de asielaanvraag van verzoeker te beoordelen.

MOTIVERING:

Artikel 17 (..)

Dat de bestreden beslissing waarbij België aangeeft de aanvraag niet te zullen behandelen duidelijk aangeeft dat de aanvraag houdende asiel gebeurde op 21 september 2012 en pas op 15 februari een Eurodacverslag werd opgesteld, zijnde ruim buiten de termijn van 3 maanden.

Dat DVZ dan ook in gebreke bleef de nodige maatregelen en onderzoeken te verrichten binnen de gestelde termijn.

Dat middels duidelijke bepaling van artikel 17 van de DUBLIN II verordening België dan ook bevoegd is, ongeacht later overnamevraag en aanvaarding door een derde lidstaat.

Dat er bovendien een schending is van de motiveringsverplichting aangezien er geen enkele melding is van deze wettelijke grondslag;

Dat de Verordening bovendien directe werking heeft verkregen gelet op haar duidelijke bepalingen en liet verloop van de termijnen.

Ook dit middel is derhalve ernstig voldoende om de schorsing uit te spreken bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoekers zullen de procedure ten gronde indienen en de middelen ten gronde desgevallend bijkomend uitwerken nadat prima facie de gegrondheid in huidige procedure is gebleken."

2.2.1. Inzake de schending van "artikel 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980" wordt verwezen naar 2.1.2. en kan de Raad zich aansluiten bij de stelling van de verwerende partij waar zij stelt "dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing".

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Het dient te worden herhaald dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker een schending van "artikel 17 van de DUBLIN II verordening" aanvoert mist dit juridische grondslag nu verzoeker eerder een asielaanvraag heeft ingediend in Oostenrijk en het geen overname maar een terugname betreft in de zin van artikel 20 van de Dublin II Verordening.

De verwerende partij merkt terecht op dat de Dublin II Verordening geen termijn voorschrijft binnen dewelke het verzoek tot terugname aan de aangezochte lidstaat dient te worden gericht, doch dat deze bepaling enkel termijnen voorziet binnen dewelke de aangezochte lidstaat dient te reageren op het terugnameverzoek, alsook binnen welke termijn de eigenlijke overdracht dient te geschieden.

Verzoekers betoog mist juridische grondslag.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK